

Koloh Gábor

KARÁCSONYI TÁVGYAK

Megint nem tudtunk elköszönni úgy,
hogy egy kicsit ne vertünk volna alá
egymásnak, kis odaszúrás, finom gúny,
aztán marad az a keserű százjíz egy ideig.

Távolsági gyakorlat. Holnap már ünnep?
Pár óra otthon, szülő-mustra, idézgetés
régie elszúrt karácsonyok, tüzet-szüntet
ígéretű, aztán mégiscsak zsörtölődős
napjaiból. Pedig nekem a nagyapám
szokásaihoz mi közöm ma már?
Bár kétségtelen, hogy a hagyomány,
legalábbis nálunk, vállalható, hát van.

Ebből, ha akaratlanul is, de viszünk.
Hozom a parfist, pár emléket a kukába.
Aztán mégis milyen Úristent hiszünk?
Egyedül van, most hisztis a szomszéd kutyája.

Azt hiszem, hogy ellent sem állok, úgyis újra-
és újratermelődnék rossz rítusaink, apáról
apámra és rám. Ilyen közös múltunk útja,
de nincs jobb ennél, mert ugyan hol máshol
keresném a motívumokat és indokot?
Nem tudtunk elköszönni, de legalább csöndben.
Ez ismerős valahonnan, tehát megszokott.
Uram, ki létezel, most nem adom. Őt nem.

Székelyszőlő, 2020/12.